bloc-notes

CHESTIA ZILEI

Situaţia boxului mondial este foarte critică

Boxul, în general, trece prin faze extrem de critice. Situaţia acestui sport în România este îndeajuns de cunoscută. In ciuda eforturilor depuse de incorigibili admiratori, pugilismul indigen nu poate fi urnit din loc.

Cauza principală a acestei triste stări de fapt o constitue lipsa în Caitală a unei arene în care sportul cu mănuşi să se poată manifesta conform intereselor lui.

Dar, pe când la noi boxul este sortit pieirei dintr'o cauză bine determinată, în străinătate i se pregăteşte actul de înmormântare prin diferite feluri de manopere ce nu au nimic comun cu sportul.

Astfel, de curând ziarele franceze de specialitate au insistat asupra unui fapt care ameninţă în mod serios viitorul unuia dintre sporturile cu cea mai glorioasă epocă. Nu vom reaminti isprăvile acelora cari i-au ilustrat trecutul şi nici sumele fabuloase încasate de «regii» pumnului. Vom spune numai că până acum câţiva ani situaţia boxului depe ambele emisfere ale planetei noastre era clară.

Astăzi, pentru opt categorii sunt 15 deţinători de titluri mondiale şi, nu trebue uitat, două categorii nu au titulari: Altele, în schimb, se pot «mândri» chiar cu 2—3 campioni...

Disputele tacite dintre diversele foruri nu prevestesc nimic bun şi dacă lucrurile nu se vor îndrepta, în cel mai scurt timp boxul va împărtăşi soarta spectaculoasei lupte greco-romane care astăzi numără campioni mondiali cu sutele, dar nici nu mai este luată în serios de nimeni.

Deocamdată, în box situaţia nu a ajuns atât de tragică. Dar dacă un Lou Brouillard va mai fi de câteva ori descalificat în faţa lui Thil şi Torrance va găsi imitatori — managerul lui nu a inventat matchurile aranjate, ci a urmat tactica adoptată de Leon See cu Carnera — nu vedem cum s'ar mai putea prelungi starea mulţumitoare de astăzi.

Divergenţele de păreri dintre forurile mondiale, şovinismul unora dintre oficiali, diversele malversaţiuni ale unor profesionişti necinstiţi cari lăsând la o parte interesele sportului cu scopul de a pregăti lovituri menite să le garnisească buzunarele, sunt atitudini cari submineazá bazele cât de bine consolidate.

Situaţia boxului mondial este foarte critică. Din unele puncte de vedere, chiar mai critică decât acea a pugilismului autohton. Astfel stând lucrurile este necesară o primenire a cadrelor conducătoare şi mai ales, se impune o perfectă colaborare între diferitele foruri de specialitate.

JENY DUMITRESCU

Invingătorul în intimitate

In clişeul nostru Marcel Thil, recentul «învingător» al lui Lou Brouillard, la Neuilly Plaisance în sânul familiei, cu fiica sa Danielle şi socrul său Alex. Taitar, citind numeroase scrisori primite a doua zi după match.

SPANIA SELECŢIONEAZA..

Spania şi-a înscris echipa de football la campionatul mondial dela Paris!

In mijlocul granatelor şi al bubuiturilor de tun, în ceaţa ucigaşe a gazelor otrăvitoare, spaniolii au selecţionat cu minuţiozitate şi cu multă grije echipa naţională, ca să nu se facă — Doamne fereşte — de râs, în faţa lumii.

Au ars trei oraşe, au căzut 10.000 de beliganţi şi au fost măcelăriţi copii şi femei. Ei şi? Footballul nu poate suferi depe urma acestor... regretabile incidente, trebuie să-şi urmeze cursul, căci altfel e'n pericol însăşi clasa soccerului.

Spaniolii au dat dovadă de o sportivitate extraordinară. In totul unui războiu de exterminare, între două bombardamente şi plini de noroiul din tranşee, spaniolii s'au antrenat la două porţi.

După antrenamente, a avut loc şi un match între guvernamentali şi naţionalişti. Fiind vorba de football, armistiţiul era deplin. Niciun pic de ură nu mai exista între cele două echipe.

Baionetele erau lăsate pe tuşe, mitralierele în cabină şi matchul se disputa conform tuturor regulamentelor.

Guvernamentalii deoparte, iar naţionaliştilor de alta, îşi încurajau favoriţii cu multă tragere de inimă.

Dacă nu era suficient, se dezlănţuia o tragere de... gloanţe, căci în focul galeriei, spaniolii se credeau în focul depe front.

Deci, cu tot războiul care a îngrozit lumea, ibericii vor fi reprezentaţi cu demnitate la campionatul mondial de football.

Şi e mai mult ca sigur că vor face o figură mai mult decât frumoasă, căci cheia de boltă a succeselor în football — portarul, e antrenat cu tot felul de... «bombe».

Spania merită felicitările şi admiraţia tuturor sportivilor, de toate naţiile.

Din partea noastră, le urăm succes, căci un eventual eşec la campionatul mondial de football, ar însemna pentru Spania o adevărată... catastrofă.

A. Nol

CULISELE

Marţi seară s'a ţinut şedinţă la Federaţa de atletism.

Pe ordinea de zi, alegerea noului comitet federal.

După şedinţă, d. ing. Nae Mărăscu, care a fost reales vice preşedinte, comunică telefonic d-lui Gr. Caracostea, cele petrecute.

— Allo! Ştii? Neagu a avut doar un singur vot.

— Cum s'a făcut? Doar el a plecat la Londra, răspunde dela celălalt capăt al firului, d. Caracostea.

*

Nea Titi Barosanul, popularul suporter al Unirei-Tricolor este un fanatic susţinător al culorilor oborene.

— M'aş îmbolnăvi, nenicule, dacă a-şi lipsi dela vreun match al băeţilor mei... ni se destăinuia într'o zi.

Nici când oborenii au plecat în turneu în Grecia, Nea Titi nu i-a privat pe jucători de încurajările sale.

Pentru a profita cât mai mult de pe urma voiajului, înainte de plecare, stentorul galeriei bucureştene şi-a cumpărat o Mitologie spre a se pune la punct cu cunoştinţele istorice şi a înţelege mai bine lucrurile ce aveau să le vadă.

După lectură se adresează nedumerit d-lui Lucescu:

— Bine nenicule, ce ideie pe grecii ăia să pună nume de câini zeilor lor.

— I-auzi: Pluton, Hector, Osana...

*

Ilie Subăşeanu, care acum câţiva ani se bucura de o frumoasă popularitate, ca şi de o splendidă coafură, a rămas actualmente — după însăşi expresia lui — cu o «raritate» de păr.

Pe când se plimba pe calea Victoriei, cu vechiul său amic Gică Ligner, şi-a smuls deodată pălăria din cap, în faţa unui domn şi a rămas aşa, cu capul gol, până ce a trecut cunoscutul.

— Pe cine saluţi atât de respectuos?!

— Asta e farmacistul care mi-a vândut acum câteva luni o pomadă pentru creşterea părului, şi căruia de atunci îi arăt de fiecare dată când îl întâlnesc, chelia, ca să vadă ce şarlatan e!...

*

Sala «Inainte» este transformată Duminică într'un veritabil pension de fete.

Conversaţiile matrimoniale nu lipsesc.

Reproducem un crâmpei de conversaţie.

— Gaby, ce zici? Mă mărit cu Dinu.

— Nu prea văd o alegere fericită, cred că este atins de nebunie ereditară.

— Cum asta?

— Păi sigur! Bunicu-său a fost însurat, tat'său iar aşa şi acum vrea să se însoare şi el...

— val. fg. —

TEATRUL şi SPORTUL

Azi ne vorbeşte d. TONI BULANDRA

MI-A PLACUT SCRIMA

Matchurile de football, de box sau de rugby nu au surprins în asistenţa ultimilor ani pe d. Tony Bulandra.

De ani de zile, directorul Teatrului «Regina Maria» s'a retras din vălmăşagul asistenţelor înghesuite în tribune şi... chiar din sălile de antrenament.

Totuşi, d-sa este încă beneficiarul unei intense activităţi sportive, pe care a parcurs-o cu ani în urmă.

La o vârstă la care colegii d-sale de generaţie s'au resemnat să-şi admire rotunjimile unei burţi de darabană şi să-şi fricţioneze zilnic articulaţiile avariate de artritism, d. Tony Bulandra este încă zvelt şi viguros. Ca un atlet de 20 de ani.

Fiindcă perspectivele obezităţii şi le-a anulat — cu ani în urmă — în zilele de sport cari i-au tăiat corpul în muschi definitiv imuni pentru 'ngrăşare şi artritism.

Spectatorii cari îl aplaudă entusiaşti pe d. Bulandra, îi admiră — o dată cu exteriorizarea unui talent de admirabile realizări — şi eleganţa unei ţinute de sportiv necontenit tânăr.

D. Tony Bulandra nu are să regrete, deci, zilele pe cari cândva le-a dedicat sportului.

— Dimpotrivă !... ne-a întâmpinat d-sa eri seară în cabina directorială pe care o deţine la Teatrul «Regina Maria». Am toate motivele să fiu mulţumit...

MI-A PLACUT SCRIMA

L-am privit atent. Pe obraz, anii i-au împletit în jurul ochilor o dantelă fină de încreţituri. La acestea a contribuit, desigur şi fardul.

In ansamblu, însă, d. Tony Bulandra are un vestmânt de tinereţe zveltă care-i îngădue să fie — şi acum — un admirabil şi neîntrecut marchiz de Priola.

Am inaugurat interogatoriul anchetei pe care o întreprindem, cu întrebarea obişnuită :

— Ce sport preferaţi ?..

Pentru noi, răspunsul era cert. L-am aplaudat frenetic pe d. Bulandra în comedia «Une faible femme», văzându-l în actul al doilea bătând un punchingball, mai experimentat decât un campion.

Aşteptam o replică scurtă: boxul.

D. Bulandra însă ne-a contrazis aşteptările, cu un răspuns puţin scomptat :

— **Mi-a plăcut, mai ales, scrima.**

— Vi-a plăcut ?...

D. Bulandra zâmbeşte, cu o superioritate de vârstă pe care o exagerează:

TONY BULANDRA

—Mi-a plăcut, fiindcă acum m'am trecut la pensie. Nu mai fac sport efectiv, în fiecare zi.

— Credeam că boxul este preferinţa dv.

D. Bulandra zâmbeşte din nou:

— Şi boxul. Am făcut şi box. Mi-au plăcut toate sporturile. Pe toate le-am practicat. Dintre toate însă, scrima a fost adevărata mea preferinţă.

Am trecut la a doua întrebare a anchetei:

— Dece, scrima ?..

— Fiindcă este sportul care reclamă cea mai mare agilitate. Şi'n plus, — a adăugat d. Bulandra cu o sinceritate sprintenă, — fiindcă este un sport indispensabil unui artist al cărui repertoriu îl conduce şi prin operele clasice. Vedeţi dv. un Ruy Blas sau un Hamlet care să se împiedice în spadă ?...

Argumentul era, într'adevăr, puternic. L-am aplaudat în gând, cu o aprobare efectivă.

Şi am trecut, fireşte, la ultima întrebare.

MI-A PLACUT D. CESIANU

— Care este sportivul român care v'a plăcut mai mult?..

D. Bulandra se gândeşte. O clipă... două.. trei.. L-a surprins întrebarea, sau dificultatea selecţionării ?

In cele din urmă, însă, s'a hotărât :

— Dintre profesionişti, Pipart, care mi-a fost maestru de scrimă, mi-a lăsat o amintire viguroasă şi plăcută. Dintre amatori, actualul ministru la Paris — d. Dinu Cesianu — a acumulat aproape toată admiraţia mea, pentru agilitatea sa de escrimeur».

Din capătul culoarului, un zbârnăit strident de sonerie a tăiat tăcerea, lovindu-se de pereţi.

Incepe actul al doilea.

D. Bulandra vrea să evadeze :

— Mă ertaţi...

In ultimul moment însă, îl capturăm pentru un supliment de interogatoriu :

— Vă duceţi la football ?

— **M'aş duce, dar nu am timp.**

— Nu mai faceţi niciun sport?

Depe scara care sue spre scenă, d. Bulandra ne notifică negaţia unui zâmbet larg şi convingător :

— **Nu mai fac niciun sport?... S'ar putea?.. In fiecare zi fac, acasă, gimnastică suedeză. La vârsta mea...**

Peste ultimele cuvinte, gongul a pus covor de dangăt prelungit. Semnal de sfârşit şi de începere.

Sfârşitul convorbirii şi începutul actului al doilea din comedia «De ziua nevesti-mi» ultimul succes gomotos aplaudat al d-lui Bulandra şi al companiei care o pilotează...

G. Fg.

Joe Ilie minunea dela Brăila !

(Continuare din pag. I-a)

Cum America era departe de Dunăre, Dinu Mihail şi-a aruncat privirea prin port şi anume în bazinul de cărbuni, la încărcătorii de vapoare.

Aci, sigur, găsea oameni de culoare... neagră!

Şi astfel a fost descoperit Ilie al Saftei din Merii Petchi, care pentru misiunea ce o avea de îndeplinit, i s'a dat numele de Joe.

Joe Ilie, spre a se deosebi de Joe Louis!

Şi, într'o seară, tot publicul brăilean, în cap cu oficialitatea pugilistică, s'a extaziat în faţa lui Dinu Mihail care prezenta pe negru:

— Priviţi-l! Este noul meu adversar, cu care astă seară voi susţine un match greu. Il cheamă Kid Joe şi vine din Ohio — U. S. A.

— **Brava! Brava! a strigat galeria şi matchul a început.**

Săracul Ilie al Saftei, din doi pumni ai «teribilului» maestru, a căzut jos!

Dece a rămas în urmă sportul ieşan ?

Un răspuns autorizat: al d-lui ing. Cezar Partenie, fostul preşedinte al districtului Iaşi

IAŞI. (Dela redacţia noastră). — In preajma reluării activităţii footbalistice, am crezut necesar să ne documentăm asupra situaţiei şi evoluţiei soccerului din cuprinsul Ligii de Est.

Cel mai indicat a răspunde curiozităţii noastre, este desigur vechiul şi emeritul sportiv ieşan, inginerul Cezar Partenie Antoni, fostul preşedinte al districtului local şi astăzi preşedinte al Ligii de Est, pe care a reuşit după lungi şi grele străduinţe să o aducă la Iaşi.

— Care este situaţia actuală a footbalului în regiunea ce o conduceţi? — a fost prima noastră întrebare.

— Starea soccerului moldovean, în general şi a celui ieşan, în special,

D. CEZAR PARTENIE

trebue s'o recunosc cu regret, — accentuează interlocutorul nostru, — este destul de precară şi departe de a atinge nivelul celui practicat în Capitală sau în centrele din Ardeal. Superioritatea aceasta este o rezultantă a unui complex întreg de împrejurări, dintre cari, cea mai importană, este aceia a lipsei de contact cu marile echipe ale ţării, liga ce o prezidez neavând nici un reprezentant în Divizia A.

Matchurile amicale cu echipele din divizia naţională, nu se pot angaja datorită dispoziţiei dintre baremurile pretinse şi posibilităţile de încasare ale Iaşului sau a celorlalte centre ale ligii.

Greutăţile materiale ale locuitorilor acestor centre au deasemeni repercursiuni asupra evoluţiei sportului cu balonul rotund, deoarece în nici un buget public, nu se va găsi prevăzută vre o sumă pentru sprijinirea sportului.

O lacună de prim ordin, este şi aceia a lipsei terenurilor împrejmuite, Iaşul având un singur teren, pentru o populaţie de 100.000 locuitori.

O iniţiativă lăudabilă

«In această privinţă — continuă d. Partenie — trebue subliniat gestul mai mult decât lăudabil al d-lui Erlich, directorul fabricei «Ţesătura», care intenţionând să alcătuiască o echipă de football, nu a precupeţit nici o cheltuială, amenajând un teren sportiv, care, atunci când va fi omologat, va face cinste iniţiatorului şi sportului ieşan.

Ne trebue o şcoală de antrenori

Abandonând problema antrenorului cu necesitatea inexorabilă a evoluţiei materialui uman, preşedintele ligii de est ne spune:

— Este indiscutabil că o echipă oricâte elemente de valoare ar avea, nu poate progresa fără competenţa şi îndrumarea unui antrenor rutinat şi priceput.

Echipele de provincie, cu mijloacele lor reduse, nu-şi pot permite însă luxul angajării unor antrenori străini ale căror pretenţii depăşesc de multe ori bugetul total al clubului.

(Continuare în pag. IV-a)

O Duminecă de iarnă la Comana

La o depărtare de numai 30 km. de Bucureşti, pe linia ferată Bucureşti-Giurgiu, se află aşezat într'un cadru de odihnitoare linişte şi deplin pitoresc, satul Comana.

Ajuns în gară, vezi scoborând din vagoane numeroşi drumeţi cari practică sportul sky-ului, iar alţii cu săniuţe.

Traversând linia ferată şi trecând bariera din dreapta, ai şi intrat în sat. Gospodăriile înstăriţilor Comăneni, îmbrăcate în vestmântul alb al zăpezii stau nemişcate, oferindu-ţi posibilitatea să admiri vrednicia localnicilor.

Ajuns la monumentul eroilor, locul de întretăiere al celor două şosele, luând drumul spre Nord — dreapta, după un parcurs de 10 minute ajungi la mânăstire, ctitoria lui Radu Şerban (1602—1611). In afară de locaş de rugăciune, mânăstirea slujea şi de cetate apărătoare a Bucureştiului, împotriva duşmanilor ce veneau dinspre Giurgiu, de dincolo de Dunăre. Chiliile din jurul mânăstirii au primit adausuri, în special cele aşezate spre Nord, către sfârşitul secolului al XVII-lea, în timpul domniei lui Şerban Cantacuzino. Actuala mânăstire nu este vechea ctitorie a lui Radu Şerban, ci o construcţie nouă ce datează cam de pe la 1850 Ieşind din curtea mânăstirei şi mergând pe lângă ruinile zidurilor ce au mai rămas din vechile chilii, priveliştea se deschide până în orizontul îndepărtat. In imediata apropiere, liniştitul Neajlov s'a transformat în patinoarul localnicilor. Privind în stânga, dreapta şi înainte se întinde vasta câmpie a Vlascei, prefăcută într'un covor alb, în fundul căruia se profilează măreaţa şi impunătoarea clădire, şcoala normală din Grădiştea.

Inapoindu-te pe acelaş drum şi ajungând la monument, drumul te duce mergând înainte, spre Mihai Bravu-Călugăreni. Cam după un sfert de oră de mers, ai ajuns pe terenurile de sky şi săniuţe. Privind spre Sud-Est zăpada ce acoperă dealurile din stânga, este frământată de numeroşi skiori. Variata configuraţie a acestor dealuri satisface pretenţiile celor exigenţi în ale sky-ului, dându-le putinţa să se avânte pe pante înclinate, iar începătorilor îngăduindu-le fără teama vreunui accident, să înveţe şi să se perfecţioneze.

Indreptându-ţi privirea spre pârtiile de săniuţe, vezi o grabă a sportivilor de a porni cât mai neîntârziat, unii îndreptându-se spre Nord pe drumul mai puţin înclinat, iar pe alţii în direcţie opusă, pe o pantă repede şi cu cotituri. Viteza o capeţi dela primii metri de când ai pornit, dându-ţi astfel posibilitatea să parcurgi peste 500 metri. Veselia sportivilor este completată cu chiotele de bucurie ale micilor localnici, cari fac haz de cei ce prin cădere se amestecă cu pulberea fină a zăpezii.

Bătrânului codru, situat în stânga — spre Vest — şi desbrăcat de a lui podoabă verde, nu i se dă nici o importanţă. Aşteaptă trist şi tăcut până după amiază, când i se va da şi lui preferinţă.

Către ora 12 se formează grupuri cari se îndreaptă grăbite spre restaurantele din sat, căci dela sosire şi până la ora de mai sus, s'au scurs 4 ore şi energia consumată în acest cadru de sportivitate şi pitoresc îţi face poftă de mâncare. Tot timpul cât durează masa, domneşte o veselie deplină. Se schimbă impresii, se fac glume şi se aşteaptă cu nerăbdare reluarea activităţii sportive. Cei cu sky-uri se îndreaptă spre vechile locuri sau spre alte meleaguri, căci Comana este binecuvântată şi din acest punct de vedere. Pentru cei cu săniuţe, îi aşteaptă prin bună voinţa restauratorului, cai înhămaţi la săniile localnicilor, cari agită la gâturile lor, diverse sunete de clopoţei. Se formează un convoi din sănii, la cari se ataşează săniuţele şi într'un tempo viu, în admiraţia Comănenilor, sportivii străbat satul trecând pe la parcul Ocolului silvic, îndreptându-se spre *Fântâna cu nuc.* Timp de o oră cât durează drumul, participanţii admiră liniştea mută şi rece a codrului. Nimeni nu mai vorbeşte. Priveliştea sobră e totuşi măreaţă. Deoparte stuful bălţii îngheţate ce n'a fost tăiat, se leagănă în bătaia vântului dându-ţi o muzică continuă. Arborii iau diferite forme datorită chiciurii, iar covorul alb se întinde peste tot. Deşi frigul nu este mare, singurătatea te face să te strângi. Odată ajunşi la Fântâna cu nuc, săniuţele te poartă pe pante şi poteci puţin înclinate. Veselia a revenit. Au loc întreceri, se debitează glume iar timpul trece pe nesimţite. Inainte ca aripele serii să te cuprindă, vizitiii te vestesc că a sosit ora plecării. Ne înapoiem pe acelaş drum. De astădată drumul se înfăţişează în alt colorit, datorită razelor soarelui care se îndreaptă spre asfinţit.

In gară forfotesc o mulţime de sportivi, în aşteptarea trenului care-i va duce spre căminele lor.

Asociaţia România Pitorească, care a îndreptat primii sky-ori spre aceste coclauri, este mândră azi, putând vedea numărul mare al iubitorilor sporturilor de iarnă, cari pot petrece în imediata apropiere a Bucureştiului, o Duminecă de iarnă.

I. SALTER